

Čomu vlastne katolíci veria?, II. časť

Jozef Duháček

12. januára 2023 ✝ Cirkev

predchádzajúce časti:

Bužme opatrní pri hodnotení katolíkov, ktorí nesúhlasia s niektorou časťou učenia Cirkvi

Čomu vlastne katolíci veria? Kto sa chce považovať za katolíka, musí veriť týmito základnými pravdami

Zdroj: wikimedia commons

O milosti

165. Pomáhajúca milosť osvecuje rozum a posilňuje vôľu vnútorne a bezprostredne. (SENT.CERTA)

166. Existuje nadprirodzené pôsobenie Boha na duševné schopnosti, ktoré predchádza slobodné rozhodnutie vôle. (DE FIDE)

167. Existuje nadprirodzené pôsobenie Boha na duševné schopnosti, ktoré je časovo totožné so slobodnou činnosťou vôle človeka. (DE FIDE)

168. K vykonaniu každého spásneho skutku je absolútne potrebná vnútorná nadprirodzená Božia milosť (gratia elevans). (DE FIDE)

169. Vnútorná nadprirodzená Božia milosť je absolútne potrebná k začiatku viery a spásy. (DE FIDE)

170. Aj ospravedlnený človek potrebuje pomáhajúcu milosť, aby mohol vykonať spásny skutok. (SENT.COM.)

171. Ospravedlnený človek nemôže bez zvláštnej Božej pomoci vytrvať až do konca a ani veľmi dlho v prijatej spravodlivosti. (DE FIDE)

172. Ospravedlnený človek bez zvláštneho daru milosti nie je schopný vyhýbať sa celý život (dlho) všetkým hriechom, ani ľahkým. (DE FIDE)

173. Človek môže aj v padnutom stave svojimi prirodzenými poznávacími schopnosťami poznať náboženské a mravné pravdy. (DE FIDE)

174. Aby človek mohol vykonať mravne dobrý skutok, nepotrebuje k tomu posväcujúcu milosť. (DE FIDE)

175. Aby človek mohol vykonať mravne dobrý skutok, nepotrebuje k tomu milosť viery. (SENT.CERTA)

176. Aby človek mohol vykonať mravne dobrý skutok, nepotrebuje k tomu pomáhajúcu milosť. (SENT.CERTA)
177. Človek v stave prirodzenosti padnutej do hriechu nemôže poznať bez nadprirodzeného zjavenia všetky prirodzené náboženské a mravné pravdy ľahko, s pevnou istotou a bez primiešania omylu. (DE FIDE)
178. Človek v stave prirodzenosti padnutej do hriechu nemôže bez liečivej milosti (gratia sanans) dlhší čas spĺňať všetky požiadavky mravného zákona a premôcť všetky veľké pokušenia. (SENT.CERTA)
179. Milosť si prirodzenými skutkami nemožno zaslúžiť ani podľa spravodlivosti, ani kvôli blahosklonnosti. (DE FIDE)
180. Milosť nemožno nadobudnúť prirodzenou prosebnou modlitbou. (SENT.CERTA)
181. Človek sám nemôže nadobudnúť prirodzenú kladnú dispozíciu pre získanie milosti. (SENT.CERTA)
182. Boh chce naozaj a úprimne spasiť všetkých ľudí aj za predpokladu, že upadli do hriechu a do dedičného hriechu. (S.FIDEI PROX.)
183. Boh dáva všetkým ospravedliveným dostačujúcu milosť (gratia proxime vel remote sufficiens) k zachovaniu Božích prikázaní. (DE FIDE)
184. Boh dáva všetkým veriacim hriešnikom dostačujúcu milosť (saltem remote sufficiens), aby sa mohli obrátiť. (SENT.COM.)
185. Boh dáva všetkým nezavinene neveriacim (infideles negativi) dostačujúcu milosť k večnej spáse. (SENT.CERTA)
186. Boh svojím večným rozhodnutím istých ľudí predurčil k večnej blaženosti. (DE FIDE)
187. Boh svojím večným rozhodnutím predurčil istých ľudí, kvôli predvídaníu ich hriechov, k večnému zatrateníu. (DE FIDE)
188. Ľudská vôľa ostáva pod vplyvom účinnej milosti slobodnou. Milosť nie je neodolateľná. (DE FIDE)
189. Existuje milosť, ktorá je naozaj dostačujúca a predsa ostáva neúčinná (gratia vere et mere sufficiens). (DE FIDE)
190. Hriešnik sa musí pripraviť na prijatie milosti posväcujúcej pomocou pomáhajúcej milosti. (DE FIDE)
191. Dospelý človek bez viery nemôže získať milosť posväcujúcu. (DE FIDE)
192. K viere sa musia pripojiť ďalšie vnútorné dispozície – bázeň pred Božou spravodlivosťou, nádej na Božie milosrdenstvo pre zásluhy Ježiša Krista, láska k Bohu, nenávisť a odpor voči hriechu, predsavzatie prijať krst a začať nový život. (DE FIDE)
193. Posväcujúca milosť je nadprirodzeným stvoreným darom od Boha, ktorá je od neho reálne odlišná. (S.FIDEI PROX.)
194. Posväcujúca milosť je Bohom vliate nadprirodzené bytie, ktoré lipne (inhaeret) na duši a na nej pretrváva. (SENT.CERTA)
195. Posväcujúca milosť nie je substanciou, ale akcident, ktorý sa upína (inhaeret) na substanciu duše. (SENT.CERTA)
196. Posväcujúca milosť je reálne odlišná od lásky. (S. COMMUNIOR)
197. Posväcujúca milosť spôsobuje účasť na Božej prirodzenosti. (SENT.CERTA)
198. Posväcujúca milosť posväcuje dušu. (DE FIDE)
199. Posväcujúca milosť udeľuje duši nadprirodzenú krásu. (SENT.COM.)
200. Posväcujúca milosť robí ospravedlneného priateľa s Bohom. (DE FIDE)
201. Posväcujúca milosť robí spravodlivého Božím dieťaťom a dáva mu nárok na dedičstvo v nebi. (DE FIDE)

202. Posväcujúca milosť robí z ospravedlneného chrám Ducha Svätého. (SENT.CERTA)
203. Spolu s posväcujúcou milosťou Boh do duše vlieva tri Božské – teologické čnosti, vieru, nádej a lásku. (DE FIDE)
204. S posväcujúcou milosťou sa vlievajú aj mravné čnosti, aj dary Ducha Svätého. (SENT.COM.)
205. Bez zvláštneho Božieho zjavenia nikto nemôže mať istotu, či sa nachádza v stave milosti. (DE FIDE)
206. Miera prijatej milosti ospravedlnenia nie je u všetkých ospravedlnených rovnaká. (DE FIDE)
207. Prijatú milosť možno dobrými skutkami rozmnožiť. (DE FIDE)
208. Milosť ospravedlnenia sa dá stratiť a stráca sa každým ťažkým hriechom. (DE FIDE)
209. Spravodlivý získava dobrými skutkami reálny nárok na nadprirodzenú odmenu od Boha. (DE FIDE)
210. Ospravedlnený človek si zasluhuje dobrými skutkami rozmnoženie posväcujúcej milosti, večný život a rozmnoženie nebeskej slávy. (DE FIDE)
211. Človek, ktorý má smrteľný hriech, si môže dobrovoľnou spolupracou s pomáhajúcou milosťou zaslúžiť, kvôli Božej blahosklonnosti, iné pomáhajúce milosti k príprave na a dosiahnutiu skutočného ospravedlnenia. (SENT.PROB.)
212. Časné dobrá sú len natoľko predmetom nadprirodzených zásluh, nakoľko slúžia ako prostriedok k dosiahnutiu večnej spásy. (SENT.PROB.)
213. Ospravedlnený si môže zaslúžiť, na základe Božej blahosklonnosti, milosť konečnej vytrvalosti, ak je to vhodné, a to tým, že Boh ospravedlnenému, ktorý verne spolupracuje s milosťou, udeľuje potrebné milosti, aby vytrval v stave milosti. (SENT.PROB.)

O sviatostiach

214. Vonkajšie znaky sviatostí pozostávajú z dvoch podstatných častí, a to z matérie a formy. (S.FIDEI PROX.)
215. Sviatosti Nového zákona obsahujú milosť, ktorú naznačujú a udeľujú ju tým, ktorí jej nekladú žiadnu prekážku. (DE FIDE)
216. Sviatosti účinkujú ex opere operato – vykonaním úkonu. (DE FIDE)
217. Všetky sviatosti Nového zákona udeľujú prijímateľovi posväcujúcu milosť. (DE FIDE)
218. Každá jednotlivá sviatosť udeľuje zvláštnu sviatostnú milosť. (SENT. COM.)
219. Tri sviatosti, krst, birmovanie a kňazstvo vtlačajú do duše charakter, tzn. nezmazateľný duchovný znak, a preto sa nemôžu opakovať. (DE FIDE)
220. Sviatostný charakter je duchovný znak vtlačený do duše. (DE FIDE)
221. Sviatostný charakter splnomocňuje k vykonávaniu kresťanského kultu. (SENT. COM.)
222. Sviatostný charakter rozhodne trvá aspoň do smrti. (DE FIDE)
223. Všetky sviatosti Nového zákona ustanovil Ježiš Kristus. (DE FIDE)
224. Kristus ustanovil všetky sviatosti bezprostredne a osobne. (SENT.CERTA)
225. Kristus ustanovil podstatu sviatostí. Cirkev ju nemá právo meniť. (SENT.CERTA)
226. Je sedem sviatostí Nového zákona. (DE FIDE)
227. Boh môže udeliť milosť aj bez sviatosti. (SENT.CERTA)
228. Sviatosti Nového zákona sú nevyhnutné k dosiahnutiu spásy. (DE FIDE)
229. Prvotným vysluhovateľom sviatostí je Bohočlovek Ježiš Kristus. (SENT.CERTA)
230. Druhotným vysluhovateľom sviatostí je človek, tu na zemi. (SENT.CERTA)

231. Platnosť a účinnosť sviatostí nezávisí od pravovernosti a stavu milosti vysluhovateľa. (Čo sa týka milosti, DE FIDE; čo sa týka pravovernosti, DE FIDE len ohľadom krstu; S.FIDEI PROX. vo vzťahu k iným sviatostiam.)
232. K platnému vyslúženiu sviatostí je potrebné, aby vysluhovateľ správne uskutočnil sviatostný úkon. (DE FIDE)
233. Vysluhovateľ musí mať úmysel, konať aspoň to, čo koná Cirkev. (DE FIDE)
234. Sviatosť môže prijať platne len živý človek. (SENT.COM.)
235. Okrem sviatosti pokánia, k platnosti sviatosti zo strany prijímateľa nie je potrebná ani pravovernosť, ani mravná dispozícia. (SENT.COM.)
236. K hodnému alebo užitočnému prijatiu sviatosti je potrebná u dospelého prijímateľa mravná dispozícia. (DE FIDE)
237. Sviatosť krstu, birmovania a kňazstva, ak bola prijatá platne, ale nehodne, po nadobudnutí mravnej dispozície ožije, tzn. sviatostný účinok milosti sa dostaví. (SENT.COM.)
238. Starozákonné sviatosti nespôsobovali milosť ex opere operato, ale len vonkajšiu, zákonnú čistotu. (SENT.CERTA)
239. Krst je pravá sviatosť, ktorú ustanovil Ježiš Kristus. (DE FIDE)
240. Vzdialená matéria sviatosti krstu je čistá a prirodzená voda. (DE FIDE)
241. Blízka matéria sviatosti krstu je obmytie tela vodou, skrze fyzický dotyk. (SENT.CERTA)
242. Krst udeľuje milosť ospravedlivenia. (DE FIDE)
243. Krst spôsobuje odpustenie všetkých trestov za hriechy, tak večného, ako aj dočasných. (DE FIDE)
244. Platne, aj keď nehodne prijatý krst, vtlačá do duše prijímateľa nezmazateľný duchovný znak, krstný charakter, preto sa nemôže opakovať. (DE FIDE)
245. Krst vodou je od ohlásenia evanjelia pre všetkých ľudí bez výnimky nevyhnutný k spásu. (DE FIDE)
246. Krst vodou možno v prípade núdze nahradiť krstom túžby a krstom krvi. (S.FIDEI PROX.)
247. Krst môže platne vysluhovať každý človek. (DE FIDE)
248. Krst môže platne prijať každý živý nepokrstený človek. (DE FIDE)
249. Krst nedospelých detí je platný a dovolený. (DE FIDE)
250. Birmovanie je pravou a osobitnou sviatosťou. (DE FIDE)
251. Forma birmovania spočíva v slovách, ktoré sprevádzajú osobné pomazanie čela, spojené s vložením ruky. (SENT.COMM.)
252. Ako sviatosť živých spôsobuje birmovanie (per se) rozmnoženie posväcujúcej milosti. (SENT.CERTA)
253. Zvláštnym účinkom birmovania je završenie milosti krstu. (SENT.COMM.)
254. Birmovanie vtlačá do duše nezmazateľný duchovný znak, birmovný charakter, a preto sa nemôže opakovať. (DE FIDE)
255. Pokrstený môže aj bez birmovania získať večnú spásu. (S.FIDEI PROX.)
256. Riadnym vysluhovateľom sviatosti birmovania je biskup. (DE FIDE)
257. Mimoriadnym vysluhovateľom birmovania je kňaz, ktorý k tomu dostane splnomocnenie (SENT.CERTA)
258. Birmovanie platne prijať môže každý pokrstený, ktorý ešte nie je pobirmovaný. (SENT.CERTA)
259. V Eucharistii je prítomné telo a krv Ježiša Krista naozaj, skutočne a podstatne. (DE FIDE)
260. Kristus je prítomný v oltárnej sviatosti skrze premenenie celej podstaty chleba na svoje telo a celej

podstaty vína na svoju krv (transsubstanciácia). (DE FIDE)

261. Po transsubstanciácii zotrávajú sviatostné spôsoby chleba a vína. (DE FIDE)

262. Sviatostné spôsoby po transsubstanciácii si uchovávajú svoju fyzikálnu skutočnosť. (SENT.CERTA)

263. V Eucharistii je prítomné Kristovo telo a krv spolu s dušou i s božstvom. Skutočne je prítomný celý Kristus. (DE FIDE)

264. Pod každým z obidvoch spôsobov je prítomný celý Kristus. (DE FIDE)

265. V každej čiastke obidvoch spôsobov aj po rozdelení je prítomný celý Kristus. (DE FIDE)

266. Po uskutočnení konsekrácie je Kristovo telo a krv v Eucharistii trvalo prítomné. (DE FIDE)

267. Kristovi prítomnému v Eucharistii sa má preukázať kult poklony – latríe. (DE FIDE)

268. Reálna prítomnosť Krista v Eucharistii je tajomstvom viery. (SENT.CERTA)

269. Eucharistia je pravá sviatosť, ktorú ustanovil Ježiš Kristus. (DE FIDE)

270. Matériou k uskutočneniu je chlieb a víno. (DE FIDE)

271. Formou Eucharistie sú ustanovujúce slová Krista, ktoré sa vyslovia pri konsekrácii. (SENT.CERTA)

272. Hlavným ovocím Eucharistie je najužšie spojenie prijímateľa s Kristom. (SENT.CERTA)

273. Eucharistia, ako duchovný pokrm, udržiava a rozmnožuje nadprirodzený život duše. (SENT.CERTA)

274. Eucharistia je zárodok nebeskej slávy a budúceho vzkriesenia. (SENT.CERTA)

275. Prijímanie Eucharistie nie je pre malé deti nutné. (DE FIDE)

276. Pre dospelých je prijímanie Eucharistie nutné k spáse nevyhnutnosťou príkazu (necessitate praecepti). (SENT.CERTA)

277. Prijímanie pod obidvoma spôsobmi pre veriaceho nie je nutné ani na základe Božieho príkazu, ani ako prostriedok k spáse. (DE FIDE)

278. Držiteľom konsekrácie je len platne vysvätený kňaz. (DE FIDE)

279. Sviatosť Eucharistie môže platne prijať každý pokrstený, živý človek. (DE FIDE)

280. K hodnému prijatiu Eucharistie sa požaduje stav milosti (DE FIDE) a zbožný a správny úmysel.

281. Svätá omša je pravá a vlastná obeta. (DE FIDE)

282. V obete svätej omše sa sviatostne sprítomňuje Kristova obeta na kríži, oslavuje sa jej pamiatka a privlastňuje sa jej spásonosná sila. (DE FIDE)

283. U obety svätej omše a u obety na kríži sú obetné dary a prvotný obetujúci kňaz totožné; rozdielny je iba spôsob a druh prinášania. (DE FIDE)

284. Podstatný obetný úkon spočíva len v premenení. (SENT.COMM.)

285. Obeta svätej omše nie je len obeta chvály a vďaky, ale aj zmierna a prosebná obeta. (DE FIDE)

286. Cirkev prijala od Krista moc odpúšťať hriechy, ktoré sú spáchané po krste. (DE FIDE)

287. Rozhrešením, ktoré udeľuje Cirkev, sa odpúšťajú hriechy skutočne a bezprostredne. (DE FIDE)

288. Moc Cirkvi odpúšťať hriechy sa vzťahuje bez výnimky na všetky hriechy. (DE FIDE)

289. Vykonávanie moci odpúšťania hriechov v Cirkvi je súdnym aktom. (DE FIDE)

290. Odpustenie hriechov, ktoré sa uskutočňuje pri kajúcom súde, je pravou a vlastnou, od krstu odlišnou sviatosťou. (DE FIDE)

291. Dokonalá ľútosť udeľuje veľkému hriešnikovi milosť ospravedlnenia už pred aktuálnym prijatím sviatosti pokánia. (S.FIDEI PROX.)

292. Mimosviatostné ospravidlivenie spôsobuje dokonalá ľútosť len vtedy, ak je spojená s túžbou (votum sacramenti) po prijatí sviatosti. (DE FIDE)

293. Lútosť, ktorá vychádza zo strachu je mravne dobrý a nadprirodzený skutok. (DE FIDE)
294. Vo sviatosti pokánia stačí k odpusteniu hriechov nedokonalá lútosť. (SENT.COMM.)
295. Sviatostné vyznanie hriechov je Božieho ustanovenia a k spáse nutné. (DE FIDE)
296. Povinnosť vyznať hriech sa na základe Božieho ustanovenia vzťahuje na všetky ťažké hriechy čo do druhu, počtu a okolností, ktoré menia druh hriechu. (DE FIDE)
297. Vyznanie ľahkých hriechov nie je nutné, ale dovolené a užitočné. (DE FIDE)
298. S odpustením viny za hriech, ktorá privolala večný trest, nie sú vždy odpustené všetky dočasné tresty. (DE FIDE)
299. Kňaz má právo a povinnosť, aby po posúdení veľkosti hriechu a schopnosti kajúcnika udelil spásonosné a zodpovedajúce skutky zadostučinienia. (DE FIDE)
300. Aj mimosviatostné kajúce skutky, ako dobrovoľné konanie pokánia a trpezlivé znášanie Božích navštívení, majú zadostučíňujúcu hodnotu. (DE FIDE)
301. Forma sviatosti pokánia spočíva v slovách rozhrešenia. (DE FIDE)
302. Rozhrešenie v spojení s úkonom kajúcnika spôsobuje odpustenie hriechov. (DE FIDE)
303. Hlavným účinkom sviatosti pokánia je opätovné zmierenie hriešnika s Bohom. (DE FIDE)
304. Tie dobré skutky, ktoré boli vykonané v stave milosti, ale ťažkým hriechom usmrtené, tzn. ktoré sa stali neúčinnými, znova ožijú. (SENT.COMM.)
305. Pre tých, ktorí po krste upadli do ťažkého hriechu, je sviatosť pokánia k spáse nevyhnutná. (DE FIDE)
306. Držitelia odpúšťajúcej moci Cirkvi sú iba biskupi a kňazi. (DE FIDE)
307. Absolúciu, ktorú by udelili diakoni, klerici nižšieho stupňa a laici, nemožno pokladať za sviatostné rozhrešenie. (DE FIDE)
308. Sviatosť pokánia môže prijať každý pokrstený, ktorý po prijatí krstu upadol do ťažkého alebo ľahkého hriechu. (DE FIDE)
309. Cirkev vlastní moc udeľovať odpustky. (DE FIDE)
310. Prameňom odpustkov je zadostučíňujúci poklad Cirkvi, ktorý pozostáva z nadmerných zásluh Ježiša Krista a svätých. (SENT.CERTA)
311. Používanie odpustkov je pre veriaceho užitočné a spásne. (DE FIDE)
312. Pomazanie chorých je pravá a osobitná sviatosť, ktorú ustanovil Ježiš Kristus. (DE FIDE)
313. Vzdialená matéria pomazania chorých je olej. (DE FIDE)
314. Formou sviatosti sú slová modlitby za chorého, ktoré predpisujú liturgické knihy a ktoré sprevádzajú mazanie. (DE FIDE)
315. Pomazanie chorých udeľuje chorému posväcujúcu milosť, aby ho pozdvihla a posilnila. (DE FIDE)
316. Pomazanie chorých spôsobuje odpustenie ešte prítomných ťažkých a ľahkých hriechov. (DE FIDE)
317. Pomazanie chorých niekedy spôsobí, ak to poslúži spáse duše, aj prinavrátene telesného zdravia. (DE FIDE)
318. Pomazanie chorých nie je per se nevyhnutné k spáse. (SENT.CERTA)
319. Pomazanie chorých môžu platne vysluhovať len biskupi a kňazi. (DE FIDE)
320. Posvätenie kňazstva je pravá a samostatná sviatosť, ktorú ustanovil Ježiš Kristus. (DE FIDE)
321. Štyri nižšie svätenia a subdiakonát neboli sviatostné stupne vysviacky, ale len sväteniny. (SENT.CERTA)
322. Kňazská vysviacka je sviatosť. (DE FIDE)

323. Biskupská vysviacka je sviatosť. (SENT.CERTA)
324. Biskupi sú nadriadenými kňazom. (DE FIDE)
325. Diakonská vysviacka je sviatosť. (SENT.CERTA)
326. Matériou diakonskej, kňazskej a biskupskej vysviacky je iba vkladanie rúk. (S.FIDEI PROX.)
327. Odovzdávanie posvätného náčinia nie je nevyhnutné pri diakonskej, kňazskej a biskupskej vysviacke. (S.FIDEI PROX.)
328. Forma diakonskej, kňazskej a biskupskej vysviacky spočíva jedine v slovách, ktoré bližšie určujú vkladanie rúk. (S.FIDEI PROX.)
329. Sviatosť posvätenia kňazstva udeľuje prijímateľovi posväcujúcu milosť. (DE FIDE)
330. Sviatosť posvätenia kňazstva vtláča prijímateľovi charakter (nezmazateľný duševný znak). (DE FIDE)
331. Vysluhovateľom posvätenia kňazstva je jedine platne vysvätený biskup. (DE FIDE)
332. Posvätenie kňazstva platne prijať môže len pokrstený mužského pohlavia. (SENT.CERTA)
333. Manželstvo ustanovil nie človek, ale Boh. (SENT.CERTA)
334. Manželstvo je pravá a osobitná sviatosť, ktorú ustanovil Ježiš Kristus. (DE FIDE)
335. Manželský zväzok, ktorý vzniká medzi mužom a ženou, tvorí celoživotné spoločenstvo, ktoré svojou prirodzenosťou je určené pre dobro manželov a pre plodenie a výchovu detí. (SENT.CERTA)
336. Podstatnými vlastnosťami manželstva sú jednota a nerozlučiteľnosť. (SENT.CERTA)
337. Každý platný manželský súhlas medzi kresťanmi je sám o sebe sviatosťou. (SENT.CERTA)
338. Zo sviatosťného manželského súhlasu vzniká manželský zväzok, ktorý zaväzuje obidvoch manželov k celoživotnému nerozlučiteľnému životnému spoločenstvu. (DE FIDE)
339. Sviatosťné manželstvo udeľuje prijímateľom posväcujúcu milosť. (DE FIDE)
340. Prijímatelia sviatosti manželstva sú vzájomne jeden druhému vysluhovateľom sviatosti manželstva. (SENT.CERTA)
341. Cirkev má vlastné a výlučné právo vydávať zákony a súdiť vo veciach manželstva medzi pokrstenými, nakoľko sa to týka manželstva. (SENT.CERTA)

O posledných veciach

342. V prítomnom poriadku spásy je smrť následkom trestu za hriech. (DE FIDE)
343. Všetci ľudia následkom dedičného hriechu podliehajú zákonu smrti. (DE FIDE)
344. Smrťou končí čas záslužnosti a hriešnosti, ako aj možnosti obrátenia sa. (SENT.CERTA)
345. Bezprostredne po smrti sa uskutoční zvláštny Boží súd, v ktorom Božský rozsudok rozhodne o večnom osude zomrelého. (S.FIDEI PROX.)
346. Duše spravodlivých, ktoré v okamihu smrti budú čisté od vín za hriechy a od trestu za hriechy, pôjdu do neba. (DE FIDE)
347. K podstatnej nebeskej blaženosti, ktorá vyplýva z bezprostredného videnia Boha sa pridruží aj akcidentálna blaženosť, ktorá pochádza z prirodzeného poznania a lásky stvorených dobier. (SENT.COMM.)
348. Nebeská blaženosť trvá naveky. (DE FIDE)
349. Stupeň nebeskej blaženosti blažených je rôzny, a to podľa stupňa ich zásluh. (DE FIDE)
349. Duše tých, ktorí zomrú v osobnom ťažkom hriechu, pôjdu do pekla. (DE FIDE)
350. Pekelný trest trvá naveky. (DE FIDE)
351. Miera trestu jednotlivých zatratených je rôzna podľa stupňa ich viny. (SENT.COMM.)

352. Duše spravodlivých, ktorí v okamihu smrti sú poškrvnení ľahkými hriechmi, alebo dočasnými trestami za hriechy, pôjdu do očistca. (DE FIDE)
353. Očistcový oheň bude trvať do všeobecného súdu. (SENT.COMM.)
354. Na konci sveta príde Kristus v sláve, aby súdil. (DE FIDE)
355. Časový okamih druhého Ježišovho príchodu je ľuďom neznámy. (SENT.CERTA)
356. V posledný deň všetci zomrelí vstanú so svojimi telami. (DE FIDE)
357. Mŕtvi vstanú s tým istým telom (číselne – tým istým, nie takým istým), ktoré nosili na zemi. (DE FIDE)
358. Telá spravodlivých budú podľa vzoru zmŕtvychvstalého Kristovho tela pretvorené a oslávené. (SENT.CERTA)
359. Telá zatratených vstanú nepominuteľné a nesmrteľné, ale nebudú oslávené. (SENT.CERTA)
360. Kristus pri svojom druhom príchode bude súdiť všetkých ľudí. (DE FIDE)
361. Jestvujúca tvárnosť sveta sa pomíne a pretvorí v posledný deň. (SENT.CERTA)

Tento prehľad dogmaticky definovaných právd je pre katolíka povinnou výbavou. O dogmách sa nediskutuje. Katolík je ten, ktorý verí katolícku vieru v celej jej plnosti a šírke. Ak vedome a dobrovoľne verí v niečo iné, potom sa sotva môže volať katolíkom.

A vlastne, prečo sa chce volať katolíkom, keď nechce prijať katolícku vieru? Dnes je predsa toľko možností. A napriek tomu, že pred milosrdným Bohom nevedomosť ospravedľňuje, nie je úplne isté, či človek, ktorý sa za katolíka vyhlasuje a svoje náboženské vzdelávanie zanechal v deviatich rokoch po prvom svätom prijímaní, je tak úplne nezavinene nevedomý.

Preto je dobré a užitočné, popri iných, bezpochyby dôležitých a užitočných témach a oblastiach, ktoré študujeme a v ktorých sa zlepšujeme, venovať náležitú pozornosť aj katolíckej viere, ktorá má moc dať nám život večný. To nedokáže žiadna vedná disciplína, šport ani remeslo. Po takom dare túžili miliardy a nedostali ho. Ale ten život nám prinesie len vtedy, keď ju budeme náležite pestovať, rozmnožovať a prehlbovať.

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/comu-vlastne-katolici-veria-ii-cast/>